

за Пазарджикъ двѣ мили далечъ отъ селото. Друго едно укрѣпени се направи при входътъ на селото. Прѣди да пристѣпи до тази работа, Бенковски, който видѣше се, че бѣше единъ младъ и твърдъ краснорѣчивъ човѣкъ, събралъ жители ти отъ Панагюриште и имъ държалъ едно твърдѣ духовито слово, което произвело голѣмо въодушевление.

Жители ти отидоха въ црѣква, принудиха единъ попъ да благо-слови прѣдприето имъ и задѣжиха слѣдъ това едно младо момиче на 19 години, Райка, попска дъщеря и учителка въ училището да се качи на конь да върви съ процесината, като носи единъ коприненъ прѣпо-рецъ, што бѣше тя ушила съ старий българский лѣвъ и тия думи: „Сво-бода или смъртъ.“ Това младо момиче, което го заробиха по-послѣ тур-ци ти, за присмѣхъ го нарекоха „Българска царица,“ споредъ работата която тя извърши прѣзъ тоя день. Подиръ тази процесия и когато много отъ въстаници ти се бѣха упоили, нападнаха конакътъ и заклаха двама камзамали, които искаха да побѣгнатъ, така съшто и слугата на единъ инженеринъ турчинъ отъ Пловдивъ, заштого нерачиха да прѣдадатъ оръжието си. Двама заптиета, двама други камзамали и двама помака хванаха въ конакътъ и ги обавиха плѣнници и казоватъ, че послѣ ги убили. Подиръ нѣколко дни въстаници ти убили друго едно заптие, кое то ненавиждалъ народътъ.

Първата вечеръ на въстанието, едно лице, което мислеха да не камзамалинъ, и идеше отъ Т. Пазарджикъ съ коларьтъ си, биде убитъ, заштого нерачи да се прѣдаде. На другий день въстаници ти сръштатъ край селото 2 турци и 3 були, които, като имъ се заповѣда да се прѣ-дадатъ, теглиха пушки връзъ въстаници ти, тия имъ бързо отговориха съ съштого и убиха двама та турци и едната жена. Една отъ останали ти жени измѣква една сабна да се брани и ранява единъ въстан-никъ; и неа съшто убиха; колкото за третата, заведоха на въ селото и добръ се отнесоха съ неа. Подиръ прѣдаването на селото неа на прѣдадоха на нашата, и въ моеето обикалене, тя бѣше въ Златица. Другъ единъ камзамалинъ, срещнатъ въ полето, нештѣ да се прѣдаде, за това се уби. Десетъ турски работници, които идеха изъ Пловдивъ сръ-штатъ въстаници ти на край селото; като нерачиха да се подчинетъ на заповѣдта да се прѣдадатъ, единъ отъ тѣхъ се рани и другъ се уби. Пър-вий приа помощта отъ единъ лѣкарь, плѣнници ти се обхождаха съ тѣхъ добръ и подиръ прѣдаването на селото се върнаха пакъ въ Пловдивъ. Всичко 12 турци, отъ които двѣ жени бѣха убити. Убийството на кам-замали ти, които бѣха възбудили връзъ себе си народонаселението съ своити си неправди и тирании, до нѣидѣ не възмутително.

На 30 (12) апр. Хафъзъ паша, като идеше отъ Стрѣлча, прибли-жи се съ войската си прѣдъ голѣмата црѣква, при която се намираха съшто нѣколко укрѣпенина отъ земя, заштигавани отъ 70 въстанника, отъ които само 30 бѣха добръ обрѣжени. 150 души бранеха другити у-крѣпенина; между това, когато Бенковски съ 80 души бѣше са располо-жилъ въ планината, наречена Сива-Грамада, отъ дѣго мислеха, че ште мине турската сила. Българети казоватъ, че никакво прѣдложение за прѣдаване не имъ се не направило, ако и да ходи слухъ, че едно писмо, писано въ тоя духъ се принало отъ едно отъ чиновници ти, който го скри отъ другити. Тии казоватъ, че когато редовната войска стигнала на връхътъ на планината, която владѣе селото, отворила огньтъ и наче-нала да бомбардирова Панагюриште, колкото са приближавала до него.